

Muziekinstituut MultiMedia

NICOLAAS MAESSTRAAT 46, 1071 RB AMSTERDAM

TEL. *020-622.3221/FAX. *020-470.9287 www.mimm.nl / e-mail: info@mimm.nl

KvK 34246155

Minister van Justitie
Minister van OCW
Minister Economische Zaken

Re: Reactie voorontwerp Auteurscontractenrecht
Onderwerp: muzikauteur, exploitant en muziekuitgever.

Excellenties, beste lezers,

Namens de multimediale componisten (van muziek voor film, televisie, games, beeldende kunstinstallaties, ringtones, theater, dans) hebben wij kennis genomen van de tekst van het voorontwerp Auteurscontractenwet. Ons is om een reactie op deze tekst gevraagd, als deelnemer in het veld waarop het voorontwerp betrekking heeft. Wij geven deze reactie gaarne, waarbij wij ons om reden van efficiëntie beperken tot een beschouwing over het onderwerp: *muzikauteur, exploitant en muziekuitgever*.

Multimediale componisten grootste beroepsgroep onder de componisten.

De multimediale (of audiovisuele) componisten behoren tot een groep die door de explosieve ontwikkelingen binnen de beeldcultuur in de laatste decennia uitgegroeid is tot een economisch belangrijke en tevens grootste beroepsgroep onder de componisten. Zij voldoen aan de muzikale vraag binnen de beeldcultuur, in wiens opdracht zij werken, waarna hun werk wordt geëxploiteerd en de royalties via de Collectief Beheers Organisatie (CBO) Buma/Stemra worden afgerekend.

De muziekuitgever neemt een eigen, unieke positie in.

Vaak worden deze royalties gedeeld met *muziekuitgevers*, die naast de muzikauteurs in het bestuur van Buma/Stemra vertegenwoordigd zijn. De *muziekuitgever* wordt echter door het voorontwerp als *exploitant* gezien.

Dit is opmerkelijk want de *muziekuitgever* heeft in auteursrechtelijk zin een positie onvergelijkbaar met die van een exploitant, maar wel vergelijkbaar met die van de *componist*: Zo heeft hij net als de componist recht op een aandeel in auteursrechtelijke uitkeringen, een pensioen en stemrecht, zowel actief als passief, bij Buma/Stemra.

De achterliggende gedachte is overduidelijk dat de *uitgever* een *business partner van de componist* is. En deze business partner van de componist heeft de taak: de muzikauteur en zijn werk te promoten, het werk te vermenigvuldigen en te distribueren, en wat daarbij zoal komt kijken. Dat is de rechtvaardiging van zijn "1/3 de uitgeversaandeel" in de royalties.

Deze voorrechten zijn voor exploitanten als een filmproducent ondenkbaar.

De muziekuitgever is dus geen exploitant zoals het voorontwerp veronderstelt, maar neemt een eigen, unieke positie in.

Dwangcontracten.

Vaak is er een band tussen de opdrachtgever en uitgever, of zijn zij dezelfde firma. Voorbeelden zijn de uitgeverijen van de publieke en commerciële omroepen, van reclamebureaus.

Daarnaast bevindt zich nog een legioen *dienstverleners* in de sector, waaronder bemiddelaars, agenten, administrateurs, boekhouders, juridisch adviseurs. Deze dienstverleners die in principe "work-for-hire" verrichten, dringen zich in een aantal gevallen als uitgever op, daartoe in staat gesteld door de dominante positie die zij bij het verlenen van de opdracht innemen. Daarbij raakt de componist een flink stuk inkomsten die hij zojuist nog te verwachten had met één penningstreek kwijt, zonder dat maar het geringste daartegenover staat.

Uitgevers die niet uitgeven en dwangcontracten zonder toegevoegde waarde.

Binnen de groep van aanbieders van dwangcontracten, zijn er de Fake-publishers en Look-alikes, zoals ze in de internationale componistenwereld genoemd.

In tegenstelling tot de "echte uitgevers", vatten deze "uitgevers die niet uitgeven" het auteursrecht uitsluitend als financieel product op. Daarbij gaat het erom een zo compleet mogelijke overdracht van rechten te verkrijgen, en toegang voor anderen te blokkeren.

Deze "uitgevers die niet uitgeven" verkrijgen dus revenuen, stemrecht, en pensioen van Buma/Stemra etcetera, waartegenover geen toegevoegde waarde staat.

Draagvlak van het Auteursrecht

De fake-publishers vervullen geen basistaken van een uitgever, maar verschaffen zich wel -ten onrechte- toegang tot de regelingen die er voor uitgevers bestaan:

Soms staan in het contract -tegen boetebedingen geheim te houden- "kick back" bepalingen, waarbij de componist ook van zijn componistenaandeel nog fors moet inleveren.

Dit alles in een kader van gedwongen winkelnering. Deze speelt zeker bij platencontracten een rol, maar heeft toch voornamelijk een vlucht genomen in de opdrachtsfeer van de multimediale muziek (muziek voor film, televisie, games, ringtones etc). Omdat het auteursrecht vervolgens als financieel product wordt behandeld, zonder dat er waarde wordt toegevoegd, wordt daarmee tevens de legitimatie en het draagvlak van het auteursrecht ondermijnt.

Vaststelling: *het wetsontwerp is vaag op een aantal punten waar het beter concreet kan zijn; zonder definities blijft alles vaag.*

Om de auteur beter te beschermen en het ten onrechte claimen- en uitoefenen- van rechten tegen te gaan, is het nodig een definitie te geven van wie en wat een uitgever nu eigenlijk is.

De definitie is hierop gebaseerd: De muziekuitgever heeft tot taak de muzikauteur en zijn werk te promoten, het werk te vermenigvuldigen en te distribueren, en wat daarbij zoal komt kijken.

Fake Publishers en Look-alikes kunnen hiermee bestreden worden. Ook Buma/Stemra heeft dan een gereedschap om malafide goudzoekers te weren -als ze dat niet al hadden.

Deze wens tot een definitie leeft sterk in de Europese componisten gemeenschap die zich in toenemende mate bezig houdt met dit onderwerp.

Muziekinstituut MultiMedia (MiMM)

Amsterdam, 30 september 2010

Loek Dikker, voorzitter

Beroepsvereniging componisten MultiMedia (BCMM)

Johan van der Voet, voorzitter